

[Jørgen Jørgensen (Lejre).]

ledende og indflydelsesrig stilling i Tyskland. Det må være en nærliggende opgave for Danmark at overveje synspunkter som dem, der er fremsat af socialdemokratiets leder i den tyske forbundsstat, Ollenhauer, i stedet for stadig at følge de tyske højrepartier i deres bestræbelser for at gøre Tyskland til en stærk militærmagt med alle de farer for demokratiets stilling i Europa, dette indebærer. Det danske socialdemokrati har et direkte medansvar for, at spørgsmålet om tysk oprustning er kommet til at stå i forgrunden i forhandlingerne om Tysklands fredsordning, det, som nu danner den alvorligste hindring for en forståelse mellem stormagterne. Regeringen og socialdemokratiet har derfor en særlig forpligtelse til at yde deres bidrag til, at man kommer ud af det dødvande, hvori man nu befinder sig, og, før det er for sent, overveje andre og bedre muligheder for at nå et resultat. Hvis Vesttyskland er oprustet og tilsluttet vestmagterne, vil efter alt at dømme mulighederne for en fredsordning for Tyskland og for et samlet Tyskland ligge ude i en fjern, fjern fremtid. Efter det forløb, Berlinforhandlingerne har fået, må det befrygtes, at stærke politiske kræfter omkring regeringen i Bonn, støttet af Amerika, vil forcere en afgørelse frem med tysk oprustning og tysk tilslutning til den vestlige militæralliance. Dette bør Danmark ikke stiltiende se på.

Det er blevet sagt, jeg tror af det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen, at spørgsmålet om Europahæren er et anliggende for de seks lande, der skal tilsluttes Europahæren, hvis den bliver en kendsgerning. Heroverfor er det dog nødvendigt at sige, at dette er ikke rigtigt. Europahærens oprettelse og tilslutning til Atlantpagten vil føre Danmark ind i store forpligtelser overfor Tyskland, hvis der i den kommende tid kommer til at foreligge alvorlige spørgsmål. Derfor er Europahærens oprettelse et spørgsmål af den allerstørste betydning for Danmark, og derfor må jeg så stærkt, som jeg kan, henstille til den høje regering at være opmærksom på, hvilken frygtelig fare dette kan medføre også for Danmark.

Jeg skimter i den højtærede udenrigsministers tale synspunkter, der peger imod en mere fordomsfri stillingtagen til Tysklandsproblemet. Det var en værdig opgave

for den danske udenrigsminister at tage initiativet til, at nye overvejelser om Tysklands forhold kom i stand indenfor NATO-landene, og det vil glæde mig meget, hvis det viser sig, at jeg har forstået ministeren rigtigt på dette område. Disse forhandlinger bør komme i stand, før beslutninger træffes, der langt frem i tiden umuliggør gennemførelsen af en holdbar tysk fredsordning.

På mit partis vegne vil jeg så stærkt og indtrængende, som jeg kan, opfordre udenrigsministeren og regeringen til at tage aktive skridt indenfor NATO til at afværge, at forhastede og overilede beslutninger træffes i spørgsmålet om Tysklands oprustning. En fordomsfri drøftelse af Tysklands hele stilling i det europæiske samarbejde vil efter Berlinmødet være mere påkrævet end nogensinde, hvis vi skal gøre os håb om, at en afspænding i Europa kan nås og åbne vej for et fredeligt samarbejde mellem de europæiske folk.

Et frit, demokratisk Tyskland, som ikke var belastet med militære magtsynspunkter, der kunne give nabostaterne anledning til frygt for aggression, kunne måske netop blive broen mellem øst og vest og vejen til afspænding i Europa.

Jeg har dernæst et spørgsmål med hensyn til den militære tjenestetid, et spørgsmål, der måske snarere vedrører den højtærede forsvarsminister. Det var en noget hovedkulds beslutning, ministeriet traf kort efter sin tiltræden, ved ganske enkelt at gennemføre den udvidelse af tjenestetiden til 18 måneder, som den tidligere forsvarsminister havde tilrettelagt. De grunde, som forsvarsministeren gav for regeringens ændrede stilling, virkede ikke særlig overbevisende. Praktisk talt alle de militære ledere, der stod med det direkte ansvar for soldaternes anbringelse og uddannelse, frarådede gennemførelsen af den forlængede tjenestetid på det pågældende tidspunkt. Til trods herfor blev ordningen gennemført.

Jeg henstiller til ministeriet at tage tjenestetidsspørgsmålet op til ny overvejelse. Det er nemlig ikke et spørgsmål om soldaternes uddannelse. Det er udelukkende et spørgsmål om en beredskabsstyrke, og hvor usikkert det end ser ud i verden, vil dog ingen mene, at en krigerisk konflikt hænger over hovedet på os. Under disse omstændigheder må det være muligt for